

A woman in a vibrant green, long-sleeved, textured dress stands on a cobblestone street. She is holding a bright yellow folder or book. The background shows a blurred street scene with buildings and a white umbrella.

Улицата на мечтите

*Сладко-горчива история за любовта,
прошката и преследването на мечтите*

**АДРИАНА
ТРИДЖИАНИ**

АДРИАНА ТРИДЖИАНИ

УЛИЦАТА НА МЕЧТИТЕ

Brava, Valentine
© Adriana Trigiani, 2009
All rights reserved

© Цветана Генчева, превод
© Димитър Стоянов – Димо,
художествено оформление на корицата
© Издателство ЕРА, София, 2010
ISBN: 978-954-389-091-0

АДРИАНА
ТРИДЖИАНИ

*Улицата
на мечтите*

ЕРА

4. Сякаш си до мен

По пощата пристига писмо от Джанлука, от Италия, заедно с мостри на кожа от неговата работилница. Работа и удоволствие, събрани в един плик.

Първо отварям писмото. Почеркът му е изящен, типично италиански, със заоблени букви. Писал е с писалка и тъмносино мастило. Писалка през 2010 година! Направо невероятно!

14 febbraio 2010

Cara Valentina,

Дори името ми изглежда по-красиво, изписано с почерка на италианец. Писал е в нощта след сватбата на бабчето, същата, която за малко не прекарахме заедно. Между нас има една основна разлика: онази нощ Джанлука се е прибрал и е написал мислите си, докато аз треснах вратата на стаята си в хотел „Сполти“ и се тръшнах да спя.

Моля те да ми простиш за тази вечер в хотела. Оставих се на чувства, каквито не съм изпитвал от много отдавна. Те не знаеш нищо за тях, защото отказвах да призная съществуването им дори пред себе си. Днес, след като те видях в църквата, докато пристъпваше по дългата пътека към олтара, бях изпълнен с неописуем копнеж – няма друга подходяща дума.

Така и не намерих време за истинската любов, която цял живот се надявах да срещна, а сега се питам дали е възможно да съм я открил. Много мъже освен поетите изглежда търсят тази любов и някак успяват да я открият, някои на думи, други наистина. Ами аз? Просто не знам. Имаше момент в църквата, когато ми се стори, че я мярнах,

стаена в очите ти, изписана по лицето ти, по красивото ти лице. По-късно, когато те открих в стаята в хотела, се запитах дали е възможно да отговаряш на чувствата, които изпитвам към теб, и да превърнеш копнеж ми в целувки. Сега мога само да се надявам. Изпитваш ли към мен същото, което чувствам към теб?

*С много обич,
Джанлука*

Господи, трябва да седна. Аз съм на трийсет и четири години и никой досега не ми беше писал любовно писмо. Пълно разкриване: на тавана на мама има стара кутия от обувки, която съдържа доказателство тъкмо за обратното. Пазя бележките, които навремето съм си разменяла с Брет (фразата, която ме докара направо до припадък навремето, беше „Ти си моето момиче“, написана с молив на скъсано ъгълче от тетрадка с редове). Тук мога да включа и есемесите от Роман Фалкони („Обичам те“), които все още пазя на едно местенце, наречено трайна памет на телефона. Само че никога досега не бях получавала писмо по пощата, написано на фина хартия, с истински печат „Пар Авион“, в което някой ме нарича „красива“ и твърди, че „копнее“ за мен и се интересува какво искам, от какво имам нужда в любовта. Това наистина ми се случва за пръв път.

Естествено, че ако някога получа писмо, в което подателят излива пламенните си чувства в напудрени, но смислени изречения, ще му повярвам. Искам да повярвам. Искан ми се да мисля, че от време на време мога да нарека някой мъж малодушен – само че ние не се намираме в английската провинция, аз не съм Джейн Еър*, той не е господин

* Героиня на Шарлот Бронте от едноименния роман, написан през 1867 г., млада жена със скромнен произход, обикновена външност и наивен характер, която след много препятствия се омъжва за работодателя си, господин Рочестър. – Б. пр.

Рочестър, който яхва коня, за да се прибере в голямата си къща, на чийто таван крие малоумната си съпруга. Дали пък няма нещо?

Приближавам се до дъската за гладене и включвам старите машини и уреди, както съм правила много сутрини досега. Трябва да се занимавам с нещо, защото не ми се мисли какво искам да направя с Джанлука. Когато бях момиче, вярвах безрезервно на приказките на мама, че за всяко момиче има един мъж, и от време на време ги променях на „всяко гърне си има похлупак“ или „за всяка глава има шапка“, дори „ръкавица за всяка ръка“ (странно, че не се бях сетила за „обувка за всеки крак“, въпреки че това е семейният ни бизнес). Както и да е, винаги съм си мислила, че любовният ми живот ще протече като този на мама, макар всяко съзнателно решение, което съм вземала, да е следвало мотото „Щом мама го прави, ти прави обратното“. При нея всичко е било съвсем простичко. Старата приказка „Един Господ, един мъж, един живот“ е философията, на чиято база тя е изградила живота си, но тя се оказа неподходяща за мен.

Близвам пръст и пробвам ютията. Задържам пръста една секунда по-дълго от необходимото и го изгарям.

Не трябва да пипам ютията, когато съм разсеяна.

– Ехо! – провиква се от входа Джун. Влиза навлечена в толкова много дрехи, че лицето ѝ почти не се вижда. Яркосиньото ѝ палто е единственото цветно петно в мрачното утро. Носи плик с кафе и за двете, купено от близкото заведение. – Не ми се карай. Сетила съм се за понички. Ще празнуваме!

Докато сваля шапката, ръкавиците и палтото, тя слуша внимателно разказа ми за сватбата на бабчето. Когато стигам до вечерта, сяда, сваля пластмасовото капаче от чашката и разбърква кафето. Привежда се напред, за да не изпусне и дума как Джанлука се е появил в стаята ми в хотел „Сполти“.

Когато приключвам, счупва поничката на две и ми подава по-голямата половина.

– Винаги става така, че мъжът, с когото не се любиш, те желае най-силно и не те получава, но пък е и мъжът, който никога няма да те забрави – заявява тя. – Да тръпнеш в очакване на секса е истинско вълшебство в сравнение с действителността.

– Ти майтап ли си правиш? – Поглеждам Джун, която е успяла да събере сексуалната история на Гринич Вилидж от 1952 година в чекмедже в будоара си като някаква сатенена нощница.

– Така поне ще се почувстваш по-добре – смее се тя. Точно това ми допада най-много у нея. Сексът е най-великото божие творение на този свят, казва тя с удивителното си чувство за хумор, само дето свършва твърде бързо. Бабчето ме научи да правя обувки, а пък Джун – че е важно да се отпускам и забавлявам.

– Така, добре – въздиша тя. – Повече щеше да ми хареса, ако се беше любила с италианеца. На моята възраст обичаме да слушаме за тези неща, защото вече не го правим. Сега и двете сме разочаровани. Защо двамата с Джанлука не се измъкнахте от хотела и не си намерихте някое тихо и спокойно местенце, където вие да вдигате шум?

– Опитах се! – Аз дори нямам деца, а едно дете бе съсипало нощта. Все едно Киара знаеше, че на нещастната й леля ще й излезе късметът, и бе решила да направи всичко по силите си, за да попречи. Сега вече знам защо хората казват „да ти излезе късметът“, защото когато не стане, се чувстваш като прокълнат.

– Не искам да те стресирам допълнително – Джун лапва последната хапка от поничката и отпива кафе, – но трябва да поговорим.

Придърпва работния стол по-близо до мен и отпуска ръце на масата. Яркочервената й коса е сплетена на малки плитчици, които стигат до раменете. Очилата й за четене, с обсипани с камъчета рамки, са

пристегнали кичурите коса настрани от лицето. Седемдесет и една годишната Джун е във великолепна форма; порцелановата ѝ кожа е безупречна, тъй като цял живот се е пазила от слънцето. Единствено бръчките от двете страни на устата, наследство от пушаческите години, издават възрастта ѝ. Тя все още се гримира в яркосиньо, типично за бохемите от Ийст Вилидж, и е с клин и пъстра туника, облечена върху поло. Спокойно може да мине за бивша танцьорка от Ню Йорк Сити.

– Миличка, стара съм – започна тя.

– Това няма да се случи никога.

– Никога вече дойде. И донесе със себе си разширени вени и загуба на паметта. Та значи, изморена съм. Не знам докога ще издържа да кроя.

– Да не би нещо да не е наред? – изпадам в паника аз. От два часа съм шефка и вече успях да изпусна ключовата си сътрудничка.

– За болест ли ме питаш? О, Боже, не... освен ако пушаческите години най-сетне не са решили да ми отмъстят. Но май не са. Господ е бил благосклонен в това отношение. Не взех това решение заради здравето си. Цифрата ме плаши. Седемдесет и една. Седем и едно. Ръцете ме болят, пръстите ми се схващат от артрит. Струва ми се, че е крайно време да се пенсионирам.

– И какво ще правиш?

– Мисля да си поседя, да послушам Майлс Дейвис и да си лакирам пръстите на краката. Освен това искам да гледам сутрешната програма „Вю“ на живо. Да знаеш само как ми харесва тази Упи*.

– Искаш да гледаш телевизия и да се чудиш какво да правиш с времето си ли? Може ли и аз да се присъединя?

– В никакъв случай. Ти тепърва трябва да си създадеш име.

– Не искам да продължавам без теб.

* Става въпрос за актрисата Упи Голдбърг, която участва в някои от дискусиите в програмата „Вю“. – Б. пр.

– Искаш, и още как. Можеш да го сториш. И ще го сториш. Валънтайн, бракът на баба ти сякаш ме пробуди. Аз съм малко по-млада от нея, разбира се, но една година след седемдесет е равна на десет години под седемдесет. Времето просто се изплъзва между пръстите ми като евтин сатен.

– Джун, човек може да умре на всяка възраст.

– Да, но след като минеш седемдесетте, вероятността за това е много по-голяма. А аз искам да си почина през времето, което ми остава.

– Кога мислиш да напуснеш? – Усещам как сълзите парят очите ми.

– Веднага след като пуснеш „Бела Роза“ на пазара, си тръгвам. Няма да е зле да помислим за нов човек, когото да обуча.

– Добре. – Изобщо не е добре. Не мога да си представя как ще работя без Джун. Да не говорим, че нямам никакво желание да работя с друг. Рядко се караме, успяваме да намерим начин да разрешим проблемите без драми и дори харесваме едно и също кафе – да не е прекалено силно и без захар.

– Виж, не е дошъл краят на света. Нещата се променят, Валънтайн. Сигурна съм, че не искам да се влача на четири крака до кроячната маса.

– Много ми се иска да го видя.

Джун се смее.

– Не ти ли омръзна от нас, дъртите, да ти се мотаем в краката? Теодора беше наясно. Тя изчезна, за да можеш сама да ръководиш живота си. А след като Алфред ще започне работа...

– И ти ли не искаш да работиш с него? – Заради мисълта, че Джун напуска заради Алфред или дори частично заради него, не мога да си намеря място и отново ми става криво, че бабчето ме насади в тази каша.

– С Алфред лесно ще се оправя – свива рамене Джун. – Просто нямам желание. А и той не е причината да напусна.

Входната врата се отваря. Алфред, който не е стъпвал на остров Манхатън облечен в друго освен в костюм на „Брукс Брадърс“ от времето, когато завърши Корнел преди двайсет години, е в дънки и блуза с копчета отпред, а отгоре с парка, готов за първия си работен ден във фирма „Анджелини“.

Адвокатът на бабчето, Рей Риналди, се тътри след него, стиснал в ръка същото куфарче, което има още от времето, когато се е водела войната в Корея. Облечен е в няколко ката дрехи, за да не му е студено – мъжко пуловерче без ръкави под балтона и ушанка с пуснати наушници. Така се е навлякъл, сякаш ще ходи в Антарктика, за да заби националния флаг на най-високия връх.

– Първи учебен ден – отбелязва сухо Джун и посяга към яките ножици, за да продължи работата, останала от вчера.

– Точно така се чувствам – потвърждава Алфред.

Подавам на Рей пликче с подарък, оставено на бюрото.

– Нещо дребно от сватбата на бабчето.

– Благодаря, много обичам захаросани бадеми, но вече не мога да ги ям. – Рей посочва устата си. – Прекалено много мостове.

– Първо ги накисни във водка. Да знаеш, че това е страхотен съвет – обажда се Джун.

– Да се качим горе – предлага Алфред.

Двамата с Рей се отправят към стълбите, а Джун ми дава окуражителен знак, когато тръгвам след тях.

Рей сяда в единия край на масата и вади папки от куфарчето. Аз вземам папката с документи, която съм подготвила за Алфред и него от купчината, която бабчето ми беше оставила. Сядам срещу брат си и усещам, че ме обхваща отчаяние.

Рей вади договорите, аз ги преглеждам, но думите се размазват пред погледа ми. Преструвам се, че чета, докато Алфред ги проучва основно.

Поглеждам към Рей. Той знае, че се съгласявам с напълно неприемлива уговорка и нямаше дори да се замисля, ако не бях принудена. Само че в случая нямам никакъв избор. Искам да живея и работя тук, следователно се налага да се съобразявам.

– Валънтайн, ще определим наем за апартамента над работилницата – предупреждава ме Рей.

– Няма проблем. Вече казах на бабчето, че съм съгласна.

– Ще бъде съвсем нисък – усмихва се Рей.

– Надявам се – отвърщам аз.

– Тук пише, че всички финансови решения трябва да бъдат взети заедно. – Алфред вдига поглед към Рей.

– Точно така.

– Само че Валънтайн има пълен контрол над творческата страна.

– Алфред, баба ти беше пределно ясна. Тя иска ти да си главният финансов директор, да определяш бюджета и заплатите, да се грижиш за дълговете и да помагаш на Валънтайн във всичко, от което тя има нужда, за да може фирмата да се разрасне. Това включва проучване и търсене на бъдещи клиенти. Валънтайн пък се занимава с развитието на продуктите заедно с Брет Фицпатрик... – продължава да обяснява Рей.

– Той се занимава с набиране на средства – прекъсва го Алфред. – И би трябвало да му се плаща за услугите.

– Да. Теодора няма нищо против намесата на Брет, стига това да отговаря на плановете на Валънтайн.

– Ясно – отвърща Алфред.

– Значи всички решения по финансовите въпроси трябва да се одобрят и от двама ви с Валънтайн – уточнява Рей.

– Значи съм с вързани ръце – сопва се Алфред и продължава да чете.

– Все пак бизнесът е мой – поглеждам аз към Рей.

– А пък аз бях поканен за главен финансов директор, за да оправя кашите ви – поправя ме Алфред.

– Искам да кажа... – поемам си дълбоко дъх и се опитвам да говоря тихо, – че аз създавам продуктите, които ще се продават, а ти разчиташ на мен, за да предлагаш продукта. Извън това нямам нищо против всичко друго да е общо.

– Добре – поглежда ме Алфред.

Разбирам, че се държи прилично единствено защото е на тази работа от десет минути.

– Ето и бюджетът ми. – Протягам се през масата и давам на Алфред текущия бюджет с производствените разходи. – Това е списъкът на поръчки с обувки, за които имаме договори, със сроковете за плащане и датите за доставка. – Поставям доклада най-отгоре. – Това е проектът с бизнес целите – включително производството на „Бела Роза“. В тази папка е проучването на Брет по въпросите на малкия бизнес и допълнителна информация за някои от чуждестранните ни производители. Само че въпросът за производството в чужбина все още не е напълно проучен. Можеш да ми помогнеш да го довърша.

– Леле – ахва почти впечатлен Алфред, след това продължава, – ще го прочета.

– Не бързай. – Ставам. – Рей, много ти благодаря, че подготви договора. – Протягам ръка. – Сигурно ще ти звъня от време на време.

Рей стиска ръката ми.

– За мен ще бъде удоволствие.

– Да знаеш, че целта в живота ми е да произведа достатъчно обувки, за да ти купя прилична чанта.

– За съжаление старите навици умират трудно – погалва той старото куфарче.

– Но понякога се налага – засичам го аз.

Адриана Триджиани
УЛИЦАТА НА МЕЧТИТЕ

американска
първо издание

Евгения Мирева
редактор и коректор

Издателство *ЕРА*, София
тел. 02/980 16 29
e-mail: era@erabooks.net

Печат: ЕКСПРЕСПРИНТ ООД